

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Δ΄ Κυριακή τοῦ Λουκᾶ (Λουκ. η΄5-15)
(14η Ὀκτωβρίου 2012)

«Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ».(Λουκ. η΄11)

Ἡ σημερινὴ παραβολή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μᾶς παρουσιάζει ἕνα γεωργό, ποὺ πῆγε στὸ χωράφι του, γιὰ νὰ σπείρει. Καθὼς ἔσπερνε, ἕνα μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε κοντὰ στὸ δρόμο τοῦ χωραφιοῦ· ἄλλο σὲ πετρώδη γῆ, ἄλλο σὲ ἔδαφος ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ σπόρους ἀγκαθιῶν. Τέλος, τὸ τέταρτο μέρος τοῦ σπόρου ἔπεσε μέσα στὴν εὐφορὴ γῆ, κι ὅταν φύτρωσε, ἔκανε καρπὸ ἕκατὸ φορές περισσότερο ἀπὸ τὸν σπόρο. Ἡ παραστατικὴ αὐτὴ παραβολὴ ἔκανε ιδιαίτερη ἐντύπωση στοὺς μαθητές, οἱ ὁποῖοι ἦρθαν ἰδιαίτερως καὶ ρώτησαν τὸν Διδάσκαλό τους ποια ἦταν ἡ βαθύτερη σημασία τῆς παραβολῆς. Καὶ ὁ θεῖος Διδάσκαλος ἐξηγῶντας τὴ βαθύτερη σημασία τῆς παραβολῆς εἶπε ὅτι «ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ», τὸν ὁποῖο ὁ θεῖος Γεωργὸς σπέρνει στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καὶ παράγει μὲ δύναμη ἀκατανίκητη «καρπὸν ἕκατονταπλασίονα».

Ἄς δοῦμε λοιπὸν γιὰτὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει τόσο μεγάλη δύναμη καὶ πῶς ἐνεργεῖ στὶς ψυχές μας.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ θεῖος Γεωργός, σπέρνει στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, ἔχει δύναμη μυστηριώδη. Ὁ ὑλικὸς σπόρος ἐκτινάζει τὸ χῶμα καὶ γίνεται δένδρο! Ὁ πνευματικὸς σπόρος εἶναι ἀσυγκρίτως ἰσχυρότερος! Διασπᾶ βράχους μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀνασταίνει. Διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι νεκρὸ γράμμα· εἶναι δραστικὸς καὶ φορτισμένος μὲ Θεία Χάρι, ἡ ὁποία μεταμορφώνει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων λέει ὅτι καθὼς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ εὐαγγελικὸ καὶ σωτήριον κήρυγμα, σπείρεται στὶς ψυχές μας, κατέρχεται ταυτόχρονα σὲ μᾶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἢ Θεία Χάρι. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μ' ἕνα τρόπο ἀκατάληπτο κατέρχεται στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐνεργεῖ ἀδιάκοπα· ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, σοφίζει τοὺς ἀγραμμάτους. Μεταδίδει ἄφθονη τὴ Θεία Χάρι.

Κι ἂν ἀκόμη ὁ νοῦς μας δὲν κατανοεῖ, ὅταν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ σπαρεῖ στὴν ψυχὴ μας, δὲν χάνεται. Ἀλλὰ βαθμιαῖα, ἀπαρατήρητα σχεδόν, περνάει στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας. Καὶ ἐκπληρώνεται ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος «βάλλει τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ καθεύδει καὶ ἐγείρεται νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει

καὶ μηκύνεται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτὸς» (Μάρκ. Δ´27).

Διότι εἶναι «ζῶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνεργῆς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον» (Ἑβρ. δ´ 12). Δηλαδή ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι νεκρὸ γράμμα· εἶναι ζωντανὸς καὶ δραστικὸς καὶ πιὸ κοφτερὸς ἀπὸ κάθε δίκωπο μαχαίρι καὶ εἰσχωρεῖ καὶ σ´ αὐτὰ τὰ ἀδιασπᾶστος ἐνωμένα βᾶθη τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ κρίνει καὶ αὐτὲς τὶς ἀφανεῖς σκέψεις καὶ ιδέες τοῦ νοῦ μας.

Πῶς ἐνεργεῖ ὅμως αὐτὴ ἡ μυστικὴ δύναμη τοῦ θείου λόγου στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων;

Κατ' ἀρχὰς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνεργεῖ καθαρτικά. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καθαρίζει τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά μας ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσία. Χειρουργεῖ τὶς πληγές. Μᾶς καθαρίζει καὶ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ. Κάθε λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι φωτιὰ πὺρ κατακαίει, ἀλλὰ καὶ τσεκούρι πὺρ κόβει πέτρες, ὅπως μᾶς λέει ὁ προφήτης Ἰερεμίας: «ἰδοὺ οἱ λόγοι μου ὡσπερ πῦρ φλέγον καὶ ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν» (Ἰερεμ. κγ´ 29). Καὶ καθὼς διεισδύει στὸ ἐσωτερικὸ μας, καθὼς εἰσέρχεται στὴν ψυχὴ μας, στὶς σκοτεινὲς τῆς γωνιῆς, στὰ πληγωμένα τῆς μέρη, συγκλονίζει τὸν ἄνθρωπο, χύνει ἄπλετο φῶς στὸ σκοτάδι. Ἀναμοχλεύει ἀκαθάρτους λογισμοὺς, δυσῶδεις ἐνθυμήσεις καὶ ἐπιθυμίες ἐλεεινές. Καὶ σιγά-σιγά χειρουργεῖ τὶς πληγές, καθαρίζει κάθε ρύπο καὶ ἁμαρτία, πετάει κάθε ἁμαρτωλὸ· δένει τὰ τραύματα καὶ θεραπεύει τὴν ψυχὴ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο εἶπε στοὺς μαθητὲς Του· «ἤδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελάληκα ὑμῖν» (Ἰω. ιε´3).

Ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ θείου λόγου μέσα μας γινόμαστε νέοι ἄνθρωποι «ἀναγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα» (Α´ Πέτρ. α´ 23). Μελετοῦμε ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἁγία Γραφή, καὶ αἰσθανόμαστε ὅτι ἡ καρδιά μας ἀναγεννᾶται, ὁ νοῦς θέλγεται ἀπὸ τὰ θεῖα νοήματα καὶ μεταφέρεται σὲ πνευματικὸ χῶρο ὅπου σαγηνεύεται ἀπὸ τὰ οὐράνια καὶ περιφρονεῖ τὰ ἁμαρτωλὰ καὶ ἐπίγεια. Μᾶς ἀνεβάζει σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα, «ἀπεργάζεται τὸν ἁγιασμό μας»· καὶ ἔχει ὡς ἀπώτερο σκοπὸ νὰ μᾶς καταστήσει ἁγίους λουσμένους στὸ θεῖο φῶς, νὰ μᾶς κάνει κατὰ χάρι Θεοῦ.

Ἀδελφοί, ἂς ἀφήνουμε τὶς καρδιές μας ἀνοιχτὲς στὸ φῶς τοῦ θείου λόγου καὶ τότε ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης θὰ σκορπίζει τὶς φεγγοβόλους ἀκτῖνες του στὶς σκοτισμένες καρδιές μας καὶ θὰ μᾶς μεταμορφώνει καθημερινὰ σὲ υἱοὺς φωτὸς καὶ δόξης αἰωνίου. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἄλλωστε μᾶς κληροδότησαν καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες πὺρ συνεκρότησαν τὴν Ἑβδόμη ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῇ Σύνοδο, τῶν ὁποίων τὴ μνήμη ἐορτάζουμε σήμερα. Ἐπραγματοποίησαν αὐτὴ τὴ θαυμαστὴ καρποφορία στὴ ζωὴ τους. Ὑπῆρξαν Χριστοειδεῖς, διότι μέσα τους ζοῦσε μόνον ὁ Χριστός. Ἡ δικὴ Του παρουσία τοὺς φώτιζε. Γι' αὐτὸ καὶ

μπόρεσαν σὲ ἐκείνη τὴ θελλώδη ἐποχὴ νὰ ὑπερασπίσουν τὴ μορφὴ τοῦ Χριστοῦ στὶς ἱερὲς καὶ ἅγιες εἰκόνες, ποὺ οἱ αἰρετικοὶ Εἰκονομάχοι μὲ μανία πολεμοῦσαν. Εἶθε τὸ παράδειγμά τους νὰ ἐμπνέει ὅλους μας. Ἀμήν.

π. Χ. Μ.

[dkpdf-button]